

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/112/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124205665
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:3124205665.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci starostlivosti súdu o mal. A. B., nar. XX.XX.XXXX, zastúpenú v konaní kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom, dieťa rodičov: matky C. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. E., prechodne bytom B. F. XXX a otca B. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. G. XXXX/X, H. D. H. I., za účasti Krajskej prokuratúry v Trenčíne, v konaní o uloženie výchovného opatrenia, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 76P/70/2024-56 zo dňa 31. januára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 76P/70/2024-56 zo dňa 31. januára 2025 potvrdzuje.
Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Súd ukladá maloletej A. B., nar. XX.XX.XXXX, výchovné opatrenie - povinnosť podrobiť sa psychologického poradenstvu v Centre pre deti a rodiny J., E. - J., H. B. XX, za účelom zvládnutia aktuálnej rodinnej situácie, obnovy vzťahov v rodine v rozsahu 15 hodín.
II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“

2. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom dal na okresný súd podnet na riešenie rodinnej situácie formou výchovného opatrenia pre deti a rodičov - odborného poradenstva v centre pre deti a rodiny za účelom obnovenia vzťahov v rodine medzi rodičmi a deťmi a zabezpečenie pravidelného kontaktu rodičov s deťmi a medzi súrodencami navzájom. Na základe tohto podnetu okresný súd začal bez návrhu konanie o uloženie výchovného opatrenia maloletej, jej súrodencom a rodičom.

3. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 31.05.2018 č.k. 9P/91/2017-87 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.11.2018 č.k. 6CoP/43/2018-140 bola maloletá A. spolu s bratom K. B., nar. XX.XX.XXXX, zverená do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia boli oprávnení a povinní deti zastupovať a spravovať ich majetok. Bol upravený styk otca s mal. A.. Otcovi detí bolo uložené prispievať na obe maloleté deti po 100 Eur mesačne k rukám matky a na tvorbu úspor sumou 30 Eur mesačne na každé dieťa.

4. Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 02.02.2023 č.k. 9P/70/2021-306 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 21.12.2023 č.k. 15CoP/40/2023-391 súd určil, že je maloletá A. povinná plniť povinnú školskú dochádzku v Základnej škole, G. C. H. XXX, H. D. H. I..

5. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 08.12.2023 č.k. 76P/46/2023-80 bol maloletý K. zverený do osobnej starostlivosti otca a matke bola uložená vyživovacia povinnosť vo výške 50 Eur mesačne. Týmto rozsudkom došlo k zmene pôvodného rozhodnutia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 31.05.2018 č.k. 9P/91/2017-87.

6. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 27.03.2024 č.k. 76P/7/2024-24, ktorý nadobudol právoplatnosť 08.06.2024, bol zamietnutý návrh matky maloletej, ktorým sa domáhala, aby súd zbavil otca rodičovských práv voči maloletej.

7. V priebehu konania okresný súd umožnil rodičom, aby zorganizovali stretnutie otca s A. i stretnutie súrodencov navzájom. Stretnutie A. L. M. sa uskutočnilo v cukrárni, A. I. nerozprávala, otec sa ju snažil osloviť, aby mu povedala, čo jej prekáža, odpovedala slovami neviem, alebo nič. Celé stretnutie bolo asi 15 minút, otec dal A. darček, ktorý spoločne vyrábali, ten si nezobrala. Napísal jej potom aj v septembri, nepovedala, kedy by sa mohli stretnúť oni a na ďalšie dotazy už nereagovala. Uskutočnilo sa aj stretnutie matky, A. K. K. H. C. I. H. D. H. I., matka sa s K. rozprávala, A. s K. prehodili podľa matky zopár slov. Odvtedy už ďalšie stretnutie nebolo.

8. Okresný súd vzhľadom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu najmä v § 37 ods. 2 až 8 Zákona o rodine rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia. Medzi dcérou a otcom, ale v zásade aj medzi súrodencami sa vytvorila bariéra, ktorá bráni rozvoju ich vzájomných vzťahov. Táto trvá už veľmi dlhú dobu. Matka vytvorenie tejto bariéry pripisuje tomu, že otec maloletej nenačúva potrebám dcéry, nerešpektuje jej túžby, neprispieva k jej zdravému rozvoju. Toto bolo aj dôvodom, pre ktorý ho žiadala pozbraviť výkonu rodičovských práv „v minulom roku“. K narušeniu vzťahov medzi A. a jej otcom a v zásade aj k narušeniu súrodeneckých vzťahov došlo v období covidu. Matka vtedy bez súhlasu otca rozhodla o tom, že maloletá sa nevráti do svojej pôvodnej školy, ale bude navštevovať školu, v ktorej vyučovanie neprebíhalo prezenčnou formou. Neumožnila pritom svojej dcére, aby mohla súdu i svojmu otcovi prezentovať vlastné stanovisko. Následne, po skončení konania, ktoré sa týkalo školy, ktorú má Hanka navštevovať, zjavne matka prezentovala dcére otca ako osobu, ktorá bráni dieťaťu navštevovať tú školu, ktorú ona chce. Je však potrebné uviesť, že sú to predovšetkým rodičia dieťaťa, ktorí ovplyvňujú, ktorým smerom sa dieťa bude uberať. A. v uvedenom období bola dieťaťom, ktoré nepochybne bolo pod vplyvom matky, a preto aj v súčasnosti prezentované vyjadrenia maloletej sú výsledkom pôsobenia jej matky. A. totiž v uvedenom období nemala k dispozícii inú autoritu (okrem matky a jej manžela), ktorá by jej mohla predostrieť aj iné alternatívy a zjavne sa priklonila výlučne k tomu, čo prezentovala jej mama. Okresný súd netvrdil, že rozhodnutie matky napríklad ohľadne školy muselo byť v danom období zlé, tvrdí len, že ak by v danom období neriešila situáciu svojvoľne, bez rešpektovania názoru otca i súdu, nemusela sa situácia v súčasnosti dostať tam, kde je a nemuselo nevyhnutne dôjsť ani k narušeniu vzťahov medzi dcérou a otcom. Ak by maloletej bola umožnila povedať vlastný názor a dala jej možnosť konfrontovať ho s inými názormi, mohli sa vzťahy vyjasniť a k odcudzeniu dcéry od otca nemuselo dôjsť. Matka však za jediné správne riešenie považovala iba to svoje. Ak i v súčasnosti tvrdí, že ide o názory jej dcéry, ktoré neboli vypočuté, s týmto sa okresný súd nestotožnil. V skutočnosti ide predovšetkým o názory matky, ktoré sa neustálym opakovaním stali aj názormi jej dcéry. Matka maloletej vystupuje stále v pozícii matky, ktorá ponecháva deťom slobodu a voľnosť, avšak táto sloboda a voľnosť je v prípade maloletej A. tvorená názormi matky. Dieťa nie je samorast, ktorý má právo robiť iba to, čo samo chce, dieťa musí byť usmerňované, avšak nie tak, aby názory rodiča plne preberalo. Výchovu a vývoj dieťaťa by mali usmerňovať obaja rodičia. Maloletá má vyjadrenia, ktoré zjavne nie sú výsledkom jej vlastného vnímania, keď sa napríklad vyjadruje k tomu, že ich otec opustil, hoci v čase rozchodu rodičov mala nízky vek (základná úprava práv a povinností rodičov bola robená v čase, keď mala A. necelých 8 rokov a v uvedenom období pozitívne hodnotila mamu aj otca, pekne sa o rodičoch vyjadrovala, rada chodila zo školy domov s otcom a nemala rada súčasného manžela matky). Vzťah k otcovi teda nepochybne bol ovplyvnený následne matkou a jej postojmi. Je zarážajúce, ak matka maloletej neudržiava kontakty ani so svojimi rodičmi, či súrodencami, čo tiež naznačuje, že problém vo vzťahu dcéry a otca nie je spôsobený iba konaním otca, či prípadne jeho správaním, ale skôr prístupom matky dieťaťa. Rodičia matky pritom stále majú záujem stretnúť sa so svojou dcérou a vnučkou, čo však matka odmieta, a to napriek ich pokročilému veku. A. sa tak ocitla pod vplyvom názorov jednej strany, nemá možnosť počuť vyjadrenia otca a starých rodičov zo strany matky, či otca. Nemá tak možnosť vytvorenia si objektívneho názoru na mnohé životné situácie a je jednostranne ovplyvňovaná iba matkou a jej manželom.

9. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že považuje za potrebné, aby A. mala možnosť prezentovať svoje názory a konfrontovať ich aj s názormi iných ľudí, ktorí jej môžu byť nápomocní pri vytváraní si záverov o určitých veciach a vytváraní kritického postoja k rôznym názorom. Okresný súd dospel k záveru, že v súčasnosti je preto potrebné začať pracovať predovšetkým s A. a je presvedčený o tom, že otec maloletej by bol ochotný podriaďiť sa akémukoľvek opatreniu zo strany súdu, ktoré by smerovalo k obnoveniu jeho vzťahov s dcérou, avšak v súčasnej situácii je skôr potrebné poskytnúť pomoc a poradenstvo maloletej A.. Je potrebné, aby jej bola postupne vysvetľovaná rodinná situácia, fungovanie v rozdelených rodinách, to, že názor jedného človeka nemusí byť vždy ten správny. Práve poskytnutím psychologickej pomoci maloletej sa dá očakávať zmena jej postoja, ktorá následne

môže smerovať k obnoveniu vzťahov s otcom, bratom, ale i širšou rodinou, keďže v súčasnosti žije prakticky iba s matkou a jej manželom, ktorí ju aktívne v kontakte s ostatnými príbuznými nepodporujú. Sama za rodinu považuje iba mamu a jej manžela, teda ľudí, ktorí ju podľa jej presvedčenia podporujú, hoci by to mohol byť rad ďalších ľudí. Až po zmene jej postoja je možné postupovať ďalej. Toto si napokon uvedomuje aj otec maloletej, ktorý sám ani netlačí na to, aby sa akékoľvek opatrenie vo vzťahu k rodičom, či dcére realizovalo. Podľa okresného súdu je však dôležité, aby A. pochopila, že rodina nie sú len tí, ktorí ju podporujú, ale aj tí, ktorí jej môžu ukázať inú cestu, ako tú, ktorú si sama zvolila. Nemusi ísť o presvedčanie o inej „pravde“, ale o poskytnutie možnosti dospieť k inej „pravde“. Takúto možnosť v súčasnosti Hanka nemá. Okresný súd určil rozsah poskytovania psychologického poradenstva na 15 hodín, keďže sa vzhľadom k veku maloletej dá očakávať, že pri takomto rozsahu stretnutí dôjde k zmene postoja maloletej. Aj keď matka prejavila v priebehu konania vôľu zorganizovať stretnutie otca s dcérou, išlo o jednorazové stretnutie bez akéhokoľvek posunu k riešeniu veci. Navyše na strane matky okresný súd nevidel hlbší záujem na obnovení vzťahov medzi otcom a dcérou. Vzhľadom na vek maloletej A., sa preto javilo okresnému súdu, že je potrebné pracovať predovšetkým na zmene jej postoja. Je tiež dôležité, aby mala možnosť rozprávať o svojich problémoch a nevyriešených otázkach. Až následne bude možné zvážiť, či je potrebné uloženie iných opatrení vo vzťahu k rodičom maloletej. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 52 CMP.

10. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala odvolanie matka. Uviedla, že žiadala okresný súd o ukončenie tohto procesu. Toto pranie mala a naďalej má aj dcéra A.. Ich súkromnú rodinnú záležitosť si prajú riešiť a riešia ju bez zasahovania kohokoľvek cudzieho, akejkolvek tretej osoby. Žiadala o rešpektovanie vyjadrenia otca B. B., matky C. A. i dcéry A. B.. Viest' súkromný rodinný život je jedným zo základných ľudských práv. Prijatie a rešpektovanie vyjadrenia adresovaného súdu bude mať veľký význam a vplyv na pokojnejšie riešenie ich vzájomných vzťahov. V rozsudku okresného súdu sú mnohé vyjadrenia, ktoré sú nepravdivé, alebo sú skreslené, alebo sú vyjadrené manipulatívne, či akýmkoľvek iným zavádzajúcim spôsobom. Všetky tieto nepravdivé, zavádzajúce, či zastráňujúce vyjadrenia, ktoré si dovolil ktokoľvek o jej dcére napísať, alebo povedať, odmieta. Ktokoľvek si dovolí poškodiť odvolateľku alebo jej dcéru, dopúšťa sa tak ťažkého zločinu. Vesmírne pravidlá nikto neoklame. „Udalosti vo svete to jednoznačne potvrdzujú.“ V odôvodnení v bode č. 8 sa uvádza, že: „...matka kontaktovala z vlastnej iniciatívy otca v roku 2023, otec jej dobrovoľne podpísal súhlas so zmenou školy. „Po akej dlhšej dobe otec súhlasil a čo všetko tomu predchádzalo ale uvedené nie je.“...matka z vlastnej iniciatívy otca nekontaktovala, nedávala mu žiadne informácie o jeho dcére.“ Vždy to bola ona, kto kontaktoval otca. Vždy to bola ona, kto zavolať, napísať, pozvať (napríklad na rodičovské združenie) „Prečo sa ale otec roky nezaujímal o svoju dcéru, prečo nekontaktoval on matku? Prečo neprejavil záujem a nenavštívil školu, ktorú jeho dcéra navštevuje? Prečo sa nezúčastnil rodičovských združení? Prečo nekontaktoval triednu učiteľku...? Toto nebolo vyzdvihnuté na žiadnom z mnohých pojednávaní!“ Nikto nereagoval na skutočnosť, že pod vplyvom alkoholu otec viedol vozidlo a viezol A., že mu odobrali „VP“. A už vôbec aká to bola skúsenosť pre A.. Maloletá bola pri pohovore veľmi citlivá, rozrušená, pohovor bol zaťažujúci. Maloletá nechce, aby mal otec možnosť o nej rozhodovať. Covid-19 bolo obdobie šikany, teroru, dehonestácie. Zažila si to aj Hanka na ZŠ C. H. v NMnV. Pod rúškom jej bývalo ťažko, domov sa vracala s bolesťou hlavy, v škole bola zastráňovaná, na rukách mala vyrážky od chemikálií, ktoré si musela povinne aplikovať. Takéto „bezpečné prostredie“ zažívala dcéra A.. Je povinnosťou každého rodiča chrániť svoje dieťa. Návšteva detskej lekárky bola nevyhnutná. F. A. odporučila domáce vzdelávanie a klud. Okresný súd NMnV vydaním neodkladného patrenia, právne nevykonateľného, len podčiarkol nedôveru Hanky voči otcovi. Následné cielene vedené rozrušujúce ataky na A. aj zo strany pracovníčok z ÚPSVaR „(zasadlo si oproti nej na ich úrade asi 4 alebo 5)“, neoprávnené trestné stíhanie matky A. B., atď., len to všetko znásobilo. Nikto z menovaných sa nikdy nezaujímal o A. stav a rozpoloženie. Každý ju len nútil do pre ňu nekomfortného prostredia, ktoré bolo pre jej zdravie ohrozujúce. Pritom, ale opäť nikoho nezaujímal, že sa A. riadne zúčastňuje vyučovacieho procesu, chodí do školy, je v kontakte s pedagógmi, rovesníkmi, že má výborné výsledky - všetko je v spise v odvolaniach dôkladne spracované pred vedením N. K. C.. Aj v tom čase mal otec B. B. možnosť navštíviť školské zariadenie, mal možnosť stretnúť sa s pedagógmi, zúčastniť sa vyučovacieho procesu. Toto všetko mu bolo ponúknuté zo strany školy, ktorú A. navštevovala. Žiadnu z týchto možností nevyužil. Preto otázka - aký je teda toto postoj rodiča, ktorý má úprimný záujem o svoje dieťa? Dnes, keď minister zdravotníctva USA a ďalšie inštitúcie verejne vyhlásili a potvrdili manipuláciu, zastráňovanie, podvody atď. súvisiace aj s COVID-19, je absurdné, aby tak dôležité obdobie v živote A., ako je momentálna príprava na prijímacie skúšky na gymnázium, narušoval ktokoľvek, kto v období tohto celosvetového podvodu akýmkoľvek spôsobom podporoval, akceptoval Covid tyraniiu na tomto území. Žiadala o zrušenie napadnutého rozsudku v celom rozsahu.

11. Matka doplnila odvolanie v samostatnom rozsiahlom podaní (ďalej už aj len „odvolanie“), na ktoré sa v celom rozsahu odkazuje odvolacím súdom. Podľa matky sa okresný súd snažil navodiť dojem, že dieťa (maloletá Hanka) je indoktrinované matkou. Okresný súd sa snažil v konaní podsúvať ideu, že ide o názory prezentované len matkou. Bol to práve otec maloletej, ktorý od rodiny odišiel za inou ženou, s ktorou sa už dlhšiu dobu stretával a maloletá vo veku 6 rokov musela so svojou mamou opustiť spoločnú domácnosť. Otec si nasťahoval partnerku do bytu, bývalého domova maloletej, po krátkom čase sa im narodil prvý syn. Už malé deti dokážu byť až prekvapivo všímavé. Často šokuje, ako rozumejú aj veciam, ktoré by sa nepredpokladali. Preto tak intenzívne vnímajú aj rozchody, či rozvod, ktoré sú pre ich malý svet hotovou tragédiou. Matka i maloletá sa museli sami vysporiadať s neprítomnosťou otca, v rozhodnom vývinovom období. Maloletá mala v tom čase 6 rokov. Toto obdobie znalci hodnotia ako relevantné obdobie, keď medzi 2. a 6. rokom života sa diferencuje vzťah dieťaťa od matky k otcovi, resp. k iným osobám a v tomto období to bol otec, ktorý nebol prítomný pre potreby dieťaťa. Okresnému súdu isto, podľa matky, neušlo, že maloletá nežije vo vzduchoprázdne len so svojou matkou, ktorá ju podľa okresného súdu „ovplyvňuje“ a podsúva svoje videnie sveta. Na výchove dieťaťa sa podieľa aj manžel, ktorý nie je rodičom dieťaťa, ak žije s rodičom dieťaťa v domácnosti. Maloletá navštevuje školu, kde prospieva na výbornú, pričom nemá problém ani s učiteľmi a ani so spolužiakmi. Je preto len prirodzené, že si dieťa v škole nájde množstvo kamarátov, naučí sa požičiavať a deliť sa so spolužiakmi, chápať druhých a brať ohľad na ich pocity. Bude citlivejšie, empatickejšie a vnímavejšie. Dvakrát do týždňa má gymnastiku, letnú a zimnú súťaž a minulý rok chodila ešte na herecký krúžok. Všetko sú to aktivity s množstvom kamarátok. Isto netreba súdu pripomínať, že ide o 14-ročné dievča. Ako deti rastú, čím ďalej tým menej sú od rodičov závislé (alebo si to aspoň myslia), čím ďalej tým viac chcú byť nezávislé a voľné. Najväčšmi sa tieto túžby prejavujú v puberte. Začnú im kolísať hormóny, sú náladové, všetko im lezie na nervy, chcú mať od všetkého a všetkých pokoj. Chcú byť samé, no vyhľadávajú spoločnosť, lebo ju potrebujú. Majú svoje záujmy. Maloletá sa odmieta stretávať so svojím otcom, pričom nebolo preukázané, že príčinou negatívneho postoja maloletého dieťaťa by bolo správanie, či úmyselné ovplyvňovanie zo strany matky. Otec by si mal uvedomiť, že maloleté dieťa bolo podrobené opakovanému výsluchom, či stretnutiam, ktoré sa realizovali za prítomnosti psychológa, pracovníka z úradu práce sociálnych vecí a rodiny, súdom ustanoveného kolízneho opatrovníka, ako i za prítomnosti znalca, pričom za všetko toto je podľa jej názoru vinný práve otec. Spolu s už spomínaným zážitkom z „detstva“, keď musela s mamou odísť zo spoločného bytu, v nej zanechalo hlboké rany, z čoho pramení súčasný chladný vzťah k otcovi.

12. Matka v odvolaní uviedla, že je nežiaduce, aby sa rodič, ktorému maloleté dieťa nie je zverené do osobnej starostlivosti, dožadoval prijatia opatrení, ktoré by mohli poškodiť zdravie a rozvoj maloletého dieťaťa (porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Elsholz vs. Nemecko). Záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétne o najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote maloletého dieťaťa bez pochybností nezastupiteľné postavenie (Nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp.zn. II. ÚS 554/04). V čase, keď bude otec s ňou, nebude sa venovať ostatným deťom? Pritom je dôležité, aby rodina trávila čo najviac času spolu, pretože sa ukazuje, že čas s rodinou má na rozvoj detí a ich pohodu výrazný vplyv. Ako však využije čas, ktorý pre svoje deti a čo sa zmení v živote maloletej, keď bude otec oprávnený stretávať sa s ňou? Každý párný týždeň od soboty od 9.00 hod. do nedele do 18.00 hod. s výnimkou školských prázdnin v spoločnosti nechceného otca a troch súrodencov, ktorí mimochodom nejavia o maloletú taktiež záujem. S vlastným bratom si od mala nerozumie a medzi maloletou a nevlastnými bratmi je navyše veľký vekový rozdiel na to, aby si našli k sebe cestu. Ďalšou dosiaľ nepoloženou otázkou je, ako by uvítala v stanovenom čase v byte štvrté dieťa manželka otca maloletej. Zachráni skutočne situáciu výlet do prírody, prechádzka v parku, návšteva kina, či cukrárne, spoločenské hry alebo spoločná večera vo dvojici? Zorganizovať si tvorivé dielne, ako formu spoločných chvíľ je vhodným riešením trávenia spoločného času (výroba šperkov, alebo modelovanie s hlinou, alebo niektoré z mnohých iných aktivít, ktoré rozvíjajú kreativitu detí), keďže maloletá je dievča a inklinuje k takým prácam. Ale čo otec? Má pochopenie pre „dievčenské hry, záujmy a koničky“? Bežné veci ako oprava kvapkajúceho kohútiku, či výmena pneumatiky by boli vhodnou zábavou zase v prípade maloletého, pri ktorej sa veľa naučí o náradí i živote. Podľa vyjadrenia maloletej naposledy sa s otcom videla pred dvoma rokmi (v čase pojednávania prípadu). „Ako maloletá uvádza na str. 3 v bode 8: „Vie, že tatino má ďalšie dve deti., brata K. videla naposledy keď bol bábätko, mal asi 1 mesiac, druhého brata ešte nevidela“. Zaregistroval otec, že jeho dievčatko sa mení, pričom sa musia meniť aj jeho vlastné reakcie podľa potreby dieťaťa?“ Dievčatá prechádzajú počas svojho rastu vývinovými obdobiami. Maloletá sa momentálne nachádza v období narcizmu: 12 až 15 rokov. V tomto období sa rodič cíti odmietaný, nemilovaný a nerešpektovaný, a to

ide o rodiča, ktorého doteraz dieťa malo rado a bol preň oporou a tak povediac celým svetom. Hormóny tiež ovplyvňujú takmer všetky aspekty života dievčaťa. Zo dňa na deň sa vedia zmeniť o 180 stupňov. Dievčatá v tomto veku chcú nezávislosť a slobodu. V tomto období sa vzťahy rodičov s dievčatami môžu pokaziť. Dcéra sa od nich vzdáva a približuje sa svojim priateľom. Nejde o uprednostnenie role matky pred rolou otca. To nie je v záujme detí, pretože tieto obidve role sú nezastupiteľné. Dcéry túžia taktiež po otcovej pozornosti, ktorú nemôže nič nahradiť. Či zoberie otec dcéru na zmrzlinu, výlet, alebo sa s ňou iba zahrá. Otcovia tak učia svoje dcéry, že aj maličkosti sú dôležité a že stačí chvíľa v živote, ktorá sa stane nezabudnuteľnou, dôležitou spomienkou, ale toto sa deje vo veku dieťaťa do určitého veku, ktorý má maloletá už dávno za sebou. Čím je dieťa staršie, tým menej túži fyzicky po spoločnom čase s rodičmi. Ochladnutie vzťahov je súčasť dospievania aj detí z úplných rodín. Deje sa tak nielen s otcom, s ktorým prežilo doterajší svoj život a bol tu preň vždy, keď ho potrebovalo (nehovoriac o otcovi, o ktorého existencii - dalo by sa povedať - iba vedelo), ale dokonca aj matkou. Matka nezdieľa nádej súdu, že aj vo veku dieťaťa 14 rokov sa dá očakávať (existuje nádej), že dieťa môže prehodnotiť svoj odmietavý postoj. Je preto potrebné rešpektovať pri úprave najmä súčasný záujem maloletej, a to v súlade s jej psychickým a fyzickým vývojom. Ten v súčasnej dobe neumožňuje osobný kontakt otca s maloletou. Poukázala na Nález Ústavného súdu Českej republiky z 13. októbra 2015, sp. zn. III. ÚS 3462/14, ktorý riešil obdobný prípad, ako je ich, kedy dieťa samo nechcelo k otcovi chodiť. Európsky dohovor o výkone práv detí sa zaoberá právom detí na slobodné vyjadrenie ich názorov. Navrhla zrušiť uloženie výchovného opatrenia spočívajúceho v povinnosti podrobiť sa psychologickému poradenstvu v Centre pre deti a rodiny J.. „V tomto konkrétnom prípade by súd mal zvážiť tzv. nepriamy styk namiesto osobného styku aspoň v počiatočných štádiách hľadania si oboch - otca aj maloletej – k sebe navzájom cestu, a to napríklad aj pomocou elektronických prostriedkov, ako je mobilný telefón, elektronická pošta, komunikácia O. L., P. Q. iné sociálne siete. V rámci zjednocovania súdnej praxe schválilo občianskoprávne a obchodné kolégium Najvyššieho súdu Českej republiky rozhodnutie, ktoré upravuje možnosť styku dieťaťa s rodičom aj pomocou moderných komunikačných prostriedkov. Zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR vychádza z uznesenia Krajského súdu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci zo dňa 11. júna 2012, číslo konania 73 Co 286/2012-343.“ Bez ohľadu na to, kto rozvrat vzťahov medzi otcom a dcérou spôsobil a kto na ňom má väčšiu či menšiu vinu, je iluzórne si predstavovať, že právo, resp. súd môže svojou autoritou rozkazovať ľudským citom. Žiaden vzťah nemôže stáť iba na základe pokrvného zväzku - na to, aby sa utvoril a vydržal aj rôzne krízy, je potrebný spoločný čas. Treba rozhodne začať malými krokmi. Za také považovala riešenie, ktoré súdu navrhla.

13. K doručenému odvolaniu sa vyjadrila Okresná prokuratúra Nové mesto nad Váhom, ktorá uviedla, že odvolania matky považuje za nedôvodné a preto navrhla, aby Krajský súd v Žiline napadnutý rozsudok potvrdil.

14. Súčasťou spisového materiálu je podanie Krajskej prokuratúry v Trenčíne, ktorá oznámila svoj vstup do konania a žiadala o vyrozumenie o všetkých vykonávaných úkonoch a o doručovanie všetkých písomností súvisiacich s prejednávanou vecou v odvolacom konaní na adresu Krajskej prokuratúry v Trenčíne k sp. zn. Kc 53/25/3300.

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – účastníčkou – matkou (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolaní (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v napadnutých výrokoch (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

16. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správny skutkový záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania matky, a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, a preto sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie

rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty odvolateľky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať jej za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

17. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

18. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že matka v odvolacom konaní neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohla uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v § 366 CSP. Ak aj matka (mimo iného) v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa § 383 CSP viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd ale konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

19. Odvolací súd vychádzal z okresným súdom ustáleného skutkového stavu a výsledkov vykonaného dokazovania a po ich zhodnotení dospel k záveru, že odvolanie matky nebolo dôvodné a že okresný súd napadnutým rozsudkom, ktorým rozhodol tak, že „ukladá maloletej A. B., nar. XX.XX.XXXX, výchovné opatrenie - povinnosť podrobiť sa psychologického poradenstvu v Centre pre deti a rodiny J., E. - J., H. B. XX, za účelom zvládnutia aktuálnej rodinnej situácie, obnovy vzťahov v rodine v rozsahu 15 hodín“, rozhodol vecne správne.

20. Výchova detí a starostlivosť o ich vývoj, ich ochrana by mala byť stredobodom neustáleho záujmu celej spoločnosti. Maloleté dieťa pre svoje slabšie právne postavenie potrebuje osobitnú ochranu a starostlivosť. Táto ochrana mu je poskytovaná predovšetkým v prostredí rodiny. Práve rodinné prostredie, v ktorom dieťa vyrastá, významne ovplyvňuje jeho ďalší vývoj, pričom dôležitú úlohu plní aj vzťah maloletého dieťa k obom rodičom. Vo formovaní osobnosti dieťaťa predstavuje vzťah k rodičom nezastupiteľné miesto. Ak rodina neplní svoje funkcie, a teda prípadne, ak je vzťah dieťaťa k rodičovi narušený, je vyžadovaná pomoc zo strany spoločnosti, t. j. v danom prípade súdom, prostredníctvom inštitútu výchovného opatrenia. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že mocenská intervencia štátu do rodiny v podobe výchovného opatrenia je namieste len vtedy, ak rodina z najrôznejších dôvodov nezabezpečuje ochranu a všestranný rozvoj dieťaťa. Rozhodujúcim je tiež princíp adekvátnosti, t. j. nachádzanie miery intervencie do rodiny v záujme dieťaťa a zároveň nachádzanie prostriedkov tejto intervencie tak, aby tieto prostriedky boli primerané s ohľadom na záujem dieťaťa i práva jeho rodičov. O zaistenie najlepšieho záujmu dieťaťa musia v prvom rade usilovať jeho rodičia. Ak starostlivosť rodiča nevedla k náprave, tak potom je možné aplikovať výchovné opatrenie v záujme dieťaťa, keďže výchovné opatrenia plnia predovšetkým ochrannú funkciu, ktorej cieľom je napomôcť navráteniu riadneho výchovného prostredia a nie prípadne do vzťahu medzi rodičom a dieťaťom neadekvátne zasahovať.

21. Výchovné opatrenie podľa § 37 ods. 2 písm. d) Zákona o rodine, t. j. podrobiť sa sociálnemu poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu, možno preto aplikovať len tam, kde je predpoklad, že toto výchovné opatrenie bude plniť ochrannú funkciu, ak k náprave spoločensky nežiaduceho vzťahu, t. j. odmietanie otca maloletou, dôjde.

22. Matka podľa obsahu odvolania namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

23. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

24. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

25. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie, v rozsahu potrebnom, pre rozhodnutie dokazovaním, riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané matkou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

26. Posúdením matkou produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému záveru ako prijal okresný súd. Podľa odvolacieho súdu, bol záver súdu prvej inštancie o uložení výchovného opatrenia vecne správny.

27. Pokiaľ matka poukazovala na podporu svojich tvrdení na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. II. ÚS 554/04 zo dňa 11.05.2005, tak odvolací súd poukazuje na ďalšiu jeho časť, v zmysle ktorej „Úkolem soudů je upravit styk rodičů s dětmi, a nikoliv jej omezit či dokonce vyloučit. Soudy musí nalézt takové řešení, které nebude omezovat právo rodiče zaručené čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Styk otce s dětmi, jak jej upravily obecné soudy (jednou za čtrnáct dní pouze v neděli a dále souvisle pouze lichý rok jeden týden o jarních či každoročně dva týdny během letních prázdnin) nenaplnuje právo rodiče podílet se na výchově svých dětí a je porušením citovaného ustanovení Listiny základních práv a svobod. Podle přesvědčení Ústavního soudu zájem dítěte vyžaduje, aby se na jeho výchově výrazněji podílel i otec - tedy prvek mužský - který je schopen napomáhat dítěti vhodnou formou i se školní prací a nezastupitelným způsobem se podílet na jeho postupně se vyvíjející životní orientaci. Na druhé straně nelze připustit, aby úprava styku závisela pouze na libovůli či na momentálních možnostech a ochotě či neochotě jednoho z rodičů (ať již otce nebo matky).“, tak odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci okresný súd nerozhodoval o úprave styku otca s maloletou, ale rozhodoval o uložení výchovného opatrenia, za účelom zvládnutia aktuálnej rodinnej situácie, obnovy vzťahov v rodine, z ktorého dôvodu nebol dôvod, aby táto argumentácia matky mohla byť vyhodnotená ako taká, ktorá by mohla mať vplyv na vecnú správnosť záverov okresného súdu, konštatovanú týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

28. Odvolateľka v rámci doplnenia odvolania poukazovala i na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. III. ÚS 3462/14, v ktorom podľa zistení odvolacieho súdu bolo riešené „Předmětem přezkumu prováděného Ústavním soudem jsou rozhodnutí, kterými se stěžovatelce ve smyslu ustanovení § 502 odst. 1 zákona o zvláštních řízeních soudních nařizuje výkon rozhodnutí uložením pokuty. Znění tohoto ustanovení předpokládá, že uložením pokuty bude stížena osoba, která dobrovolně neplní povinnost uloženou soudem, tedy v tomto případě soudním rozhodnutím o péči o nezletilé dítě“, „V projednávaném případě Ústavní soud zjistil, že obvodní soud přistoupil k uložení pokuty i přes to, že v odůvodnění svého usnesení uvádí, že nejtít k otci bylo samostatným rozhodnutím syna (viz str. 3 usnesení obvodního soudu). Lze předpokládat, že nezletilé dítě ve svých třinácti letech již dokáže o následcích svého jednání uvažovat a lze tedy přijmout tezi, že je schopno samo posoudit povinnost uloženou soudem matce, jakož i charakterizovat svůj vztah k otci. Byť s přihlédnutím k jeho věku. To vše za podmínek, že matka (stěžovatelka) skutečně nijak negativně neovlivňuje vztah syna a otce a naopak působí tak, aby ke splnění povinnosti došlo. Tato skutečnost rovněž plyne jak ze spisu, tak z usnesení obecných soudů.“, v prejednávanej veci odvolacím súdom však nejde o totožnú skutkovú situáciu, ako vo veci prejednávanej českým ústavným súdom, napriek tomu postup a záver okresného súdu, ktorý je namietaný matkou v odvolaní, ktorým bolo rozhodnuté o výchovnom opatrení, nie rozporný s časťou ods. 13 predmetného rozhodnutia, keď český ústavný súd konštatoval, že „...resp. usnesení sp. zn. IV. ÚS 25/03 ze dne 24. 11. 2004, institut nařizení výkonu rozhodnutí není určen k tomu, aby se stal nástrojem násilné změny projevů vůle nezletilého dítěte, pokud jeho rozhodnutí nebylo úmyslně ovlivněno třetími osobami. Pokud nelze dítě i přes adekvátní výchovné působení přesvědčit, že má jít k otci, jeví se ukládání pokut jako nesmyslné a neplnící zákonem předvídaný účel, tj. zajistit splnění povinnosti.“ Podľa odvolacieho súdu ide o adekvátne výchovné pôsobenie, ktoré rozhodne nemožno považovať za rozporné s najlepším záujmom maloletej.

29. Matka v odvolacom konaní uviedla, že „...V tomto konkrétnom prípade by súd mal zvážiť tzv. nepriamy styk namiesto osobného styku aspoň v počiatočných hľadaniach si oboch - otca aj maloletej - k sebe navzájom cestu, a to napríklad aj pomocou elektronických prostriedkov, ako je mobilný

telefón, elektronická pošta, komunikácia cez L., P. či iné sociálne siete. V rámci zjednocovania súdnej praxe schválilo občianskoprávne a obchodné kolégium Najvyššieho súdu Českej republiky rozhodnutie, ktoré upravuje možnosť styku dieťaťa s rodičom aj pomocou moderných komunikačných prostriedkov. Zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu ČR vychádza z uznesenia Krajského súdu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci zo dňa 11. júna 2012, číslo konania 73 Co 286/2012-343. "Odvolací súd v rovine tejto odvolacej argumentácie uvádza, že v rámci zjednocovania súdnej praxe schválilo Občianskoprávne a obchodné kolégium Najvyššieho súdu Českej republiky rozhodnutie, ktoré upravuje možnosť styku dieťaťa s rodičom aj pomocou moderných komunikačných prostriedkov, ktoré zjednocujúce stanovisko vychádza z uznesenia Krajského súdu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci zo dňa 11. júna 2012, č.k. 73 Co 286/2012-343, ktorého právna veta rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR znie: „V odôvodnených prípadoch možno nahradiť osobný styk rodiča s dieťaťom iným spôsobom, napríklad prostredníctvom výpočtovej techniky, tzv. elektronickou poštou, internetovou komunikáciou (L., P. K. R.), alebo telefonicky“. Cieľom tohto zjednocujúceho stanoviska je udržanie rodinných väzieb dieťaťa s rodičom, ktorý nemá dieťa vo svojej starostlivosti v prípadoch, kedy osobný styk nie je možný napríklad pre značnú geografickú vzdialenosť, pre ochorenie atď., kedy by súdy mali zvážiť, tzv. nepriamy styk namiesto osobného styku, alebo popri ňom. Odvolací súd konštatuje, že napriek tomu, že argumentáciu matky citlivo vníma, tak v prejednávanej veci sa nerieši styk otca a maloletou, ale uložené výchovné opatrenie, ktoré skutočnosti nemožno nestotožňovať. Pripomína odvolací súd, že systém výchovných opatrení slúži na dohľad spoločnosti nad výkonom rodičovských práv a povinností rodičmi a nad dieťaťom. Výchovné opatrenia plnia ochrannú funkciu, napomáhajú navráteniu dieťaťa do riadneho výchovného prostredia, ktoré zabezpečí, že sa dieťa bude vyvíjať v súlade so všeobecne akceptovanými morálnymi zásadami spoločnosti. Sú nariadené v prípade, keď je tu signál, že vo vzťahoch medzi rodičmi a deťmi existujú poruchy, ktoré môžu byť včas odstránené, pričom sa nevyžaduje zásadnejší zásah do rodičovských práv a povinností podľa § 38 Zákona o rodine.

30. Odvolací súd považuje na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval primerane a podporne, z eurokonformného prístupu na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie je rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „...Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“.

31. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

32. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd podľa zistení odvolacieho súdu v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov dieťaťa ako osobitne zákonom chráneného subjektu, vytknúť.

33. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

34. Odvolací súd zároveň potvrdil i závislý výrok o trovách konania, pričom východiskom je, že v mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení § 52 CMP, § 55 CMP zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku v zmysle § 55 umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarcu konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní. S poukazom na tieto uvedené teoretické východiská súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP, tak že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže

nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľka ani nespochybnila a existenciu takýchto okolností ani vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania neuvádzala.

35. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

36. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.